

H. Hadabás Ildikó

Strock-stációk

I.

*Lefaragnám az arcom bőrét,
húsát testemnek eltüntetném,
halál ha jössz, hogy ne ismerj meg,
suhintásoddal meg ne sérthess,
torz vigyoroddal ne láss engem,
könnyű járásom ne találj meg!*

*Kérem a világ Fényességét,
tűnhessek el virág halállal,
hadd lélegezzem még a létet
összel a levelekkel szállón,
rozsdá fénnel a puha földbe
hadd sóhajtsam magam kezedbe,
hogy a nap lángja utoljára
borzongón magához öleljen,
remegő avar csiklandhasson,
ezernyi fénnel betakarjon,
mikor elkap a forgó szél is,
mikor lehajtom fejem még is.*

II.

Naponta foszlik életed,
mi volt – s még mi lehetett volna! –
mígnem lüktető vonyítássá kövesült
valamennyi strock-ütésed
szó-vesztett szádban,
szemed zöldjének elsötétülésében,
vércőreid falához ütődött fájdalomadban,
kezed felszálló madár mozdulatában...,
de Te nem adtad meg magad,
de Te percekig birkóztál vele,
de Te tovább kapaszkodtál az ég felé,
miközben halotti ingedet vasaltad,
s teleénekelted a szobát
katolikus, protestáns dalokkal
és jó kis kuplékkal fűszerezett,
vidám énekkel, amikor másodszor is
leperdültél a földre.

III.

Ne szeressen már engem senki,
ne kérdezzen már engem senki,
minden titok, mi én vagyok,
minden halott, mivé halok.

Porszem leszek úgy eltűnök majd,
rólam nem szól halotti vers,
arcom másoknak arca volt csak,
ne keressen hát senki sem.

Csak az a vég az könnyű volna,
hogy kibírjam, mi hátra van,
hogy számból átok ki ne dőljön,
s jobbodra vágyjam, boldogan!

IV.

Minden éjszakád ágyam nyomja,
a hajnalokban nincs madárdal.
Milyen az álom képek nélkül?
Milyen az út lépések nélkül?
Milyen a beszéd hangok nélkül?

Hiába tűnsz el hirtelen,
hangtalanul is hallak,
hiába hunyod be szemed,
belém égtél és látlak,
hiába lettél súlytalan,
csípődön ring a szoknya,
s ahogy lágy selymét esti szél,
szűk udvarunkon bontja,
öreg diófánk ágain,
sudáran állsz, és intesz
hunyorogva álllok szóttalan –
égi eső a könnyed.

V.

Csak a tenger hullámai,
a sárlyok vízgyöngyökre csapódása,
a hangtalan lépések
ember nem látta nyomai,

csak a folyton lüktető,
szív falnak nekiverődő
fekete vércörök, s szemek homályán
a tér soha nem látott kinyílásai,

csak a lélek alvilágból visszafolyó
megszólalni nem tudó némasága,
a finom koponyacsontra feszülő
megismételhetetlen életű Csoda,

csak az a kagyló lét megrándulása
mielőtt az égi kéz kinyitná,
s magába égetné szeretetével,
ne remegne lebukva-fölmerülve,

csak az a *jaj de széles, jaj de hosszú*
az az út valahogy mégse volna,
valahogy mégse fájna Anyám
utolsó, súlya sincs lépteivel!